

[Forsvarsministeren.]

forskellige våbenarters ønsker og behov. Når hjemmeværnet er underlagt hærkommandoen, kan hjemmeværnet på lige fod med de øvrige våbenarter drage den fulde nytte af disse myndigheder, der hver på sit område sidder inde med en specialviden. Det bør således være skydeskolen for håndvåben, der udarbejder skydeprogrammer for hjemmeværnets forskellige enheder, således at de kommer til at ligge på linie med de for hærens øvrige enheder fastsatte skydeprogrammer. På samme måde må ingeniørskolen og telegrafskolen på henholdsvis sprængningstjenestens og forbindelsestjenestens område være rådgivende for hjemmeværnet. Med hensyn til ammunition er det hærkommandoen, som i fredstid under hensyn til behovet ved hærens forskellige enheder og ved hjemmeværnet fremsætter forslag til fordeling heraf. I krigstid bør hjemmeværnets forsyning hermed i størst mulig udstrækning baseres på hærkommandoens forsyningstjeneste. Frem for at forsøge sig med en helt ny linie i kommandoforholdene med den dermed følgende risiko for gnidninger, kompetencestridigheder og deraf opstående forsinkelser for den del af forsvarets opbygning, der må pålægges hjemmeværnet, er der derfor foreslået bibeholdt en ordning, der har været gennemprøvet i praksis, og som uden at skabe nogen diskontinuitet i den hidtidige udvikling kan bringes til at virke ud i fremtiden.

For at sikre, at søværnets og flyvevåbnets faglige interesser indenfor hjemmeværnets område varetages på bedst mulig måde, har man foreslået indført særlige inspektører til at overvåge den specielle uddannelse indenfor de hjemmeværnsformationer, der tilknyttes søværnet og flyvevåbnet.

Chefen for hjemmeværnet, der tillige er generalinspektør, er i personelle forhold direkte underlagt ministeriet, men er i alle andre forhold underlagt hærkommandoen, respektive søværnskommandoen og flyverkommandoen, forsåvidt angår de 2 sidstnævnte værns særlige anliggender.

Jeg skal herefter fremsætte nogle bemærkninger om enkelte andre mere principielle ændringer.

Der er i Grønland opstået en vis interesse for det frivillige hjemmeværn, en interesse, der har givet sig udtryk i oprettelsen af et par hjemmeværnsforeninger. Disse foreninger har det hidtil ikke været muligt at bringe ind under det lovfæstede hjemmeværn, og man søger derfor ved det foreliggende forslag at åbne hjemmel hertil.

I den nuværende hjemmeværnslov er det fastsat, at de, der melder sig frivilligt til hjemmeværnet, skal have fast bopæl indenfor det kompagniområde, i hvilket de søger optagelse. Erfaringen har imidlertid vist, at der kan være behov for oprettelse af hjemmeværnsenheder i tyndt befolkede områder, hvor der ikke kan skaffes den fornødne tilgang fra selve området. Det er derfor fundet ønskeligt, at der i loven indføres en dispensationsbestemmelse, således at forsvarsministeren kan dispensere i de tilfælde, hvor det må anses for påkrævet. Men jeg vil gerne understrege, at det også i de tilfælde, hvor dispensation måtte blive givet, vil blive tilstræbt, at disse hjemmeværnsenheder ikke bliver rekrutteret blandt visse særlige befolkningsklasser, men at de på samme måde som alle andre hjemmeværnsenheder kommer til at repræsentere et tværsnit af befolkningen.

Ved en af de i sommer vedtagne forsvarslove er det fastsat, at forsvarsministeren foruden med foreninger, hvis medlemmer er kvinder, tillige kan slutte overenskomst med den frivillige luftmeldetjeneste. Under den forhandling, som jeg havde med folketingsudvalget i sommer, stillede jeg efter ønske fra udvalget i udsigt, at jeg ville optage en forhandling med de interesserede parter vedrørende luftmeldetjenestens endelige form. En sådan forhandling har nu fundet sted, og resultatet heraf er blevet, at jeg finder det hensigtsmæssigt at foreslå, at den frivillige luftmeldetjeneste ligesom al anden frivillig forsvarsvirksomhed tilknyttes hjemmeværnet. Det er foreslået at give de kvinder, der ønsker at medvirke i luftmeldetjenesten, en særlig stilling i forhold til andre kvinder, der yder en frivillig forsvarsindsats, idet kvinderne til flyvevåbnets luftmeldetjeneste kan indtræde direkte i hjemmeværnet. Dette har jeg fundet naturligt, fordi den uddannelse, der skal gives disse kvinder, er af en ganske speciel karakter og derfor vanskeligt vil kunne indpasses i den uddannelse, der gives i de kvindelige korps.

Efter bestemmelserne i den nugældende lov ansættes de øverste ledere i hjemmeværnet — regionsledere og distriktsledere — for en periode af 3 år ad gangen. Erfaringen har imidlertid vist det ønskeligt at kunne knytte dette personel nærmere til forsvaret ved at åbne mulighed for fast ansættelse. Personer, der skal kunne gøre fyldest som regions- og distriktsledere, skal naturligvis være i besiddelse af særlige kvalifikationer. Foruden den egentlige militære viden skal de også besidde egenskaber, der gør det mu-